

Το Αποστολικό Ανάγνωσμα της Κυριακής του Παραλύτου

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Κυριακή του Παραλύτου, Αποστολικό Ανάγνωσμα: Πράξεις των Αποστόλων θ' 32 - 42 (11-05-2025)

Πρωτότυπο Κείμενο

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐγένετο Πέτρον διερχόμενον διὰ πάντων κατελθεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἁγίους τοὺς κατοικοῦντας Λύδαν. Εὗρε δὲ ἐκεῖ ἄνθρωπὸν τινα Αἰνέαν ὀνόματι, ἐξ ἐτῶν ὀκτὼ κατακείμενον ἐπὶ κραβάτῳ, ὃς ἦν παραλελυμένος. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Πέτρος· Αἰνέα, ἰδοὺ σε Ἰησοῦς Χριστός· ἀνάστηθι καὶ στρώσον σεαυτῷ. Καὶ εὐθέως ἀνέστη. Καὶ εἶδον αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες Λύδαν καὶ τὸν Σάρωνα, οἵτινες ἐπέστρεψαν ἐπὶ τὸν Κύριον. Ἐν Ἰόππῃ δέ τις ἦν μαθήτρια ὀνόματι Ταβιθά, ἣ διερμηνευομένη λέγεται Δορκάς· αὕτη ἦν πλήρης ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσυνῶν ὧν ἐποίει. Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἀσθενήσασαν

αὐτὴν ἀποθανεῖν· λούσαντες δὲ [αὐτὴν] ἔθηκαν ἐν ὑπερώῳ. Ἐγγὺς δὲ οὔσης Λύδδης τῇ Ἰόππῃ οἱ μαθηταὶ ἀκούσαντες ὅτι Πέτρος ἐστὶν ἐν αὐτῇ ἀπέστειλαν δύο ἄνδρας πρὸς αὐτὸν παρακαλοῦντες, μὴ ὀκνῆσαι διελθεῖν ἕως αὐτῶν. Ἀναστὰς δὲ Πέτρος συνῆλθεν αὐτοῖς· ὃν παραγενόμενον ἀνήγαγον εἰς τὸ ὑπερῶον, καὶ παρέστησαν αὐτῷ πᾶσαι αἱ χῆραι κλαίουσαι καὶ ἐπιδεικνύμεναι χιτῶνας καὶ ἱμάτια ὅσα ἐποίει μετ’ αὐτῶν οὔσα ἡ Δορκάς. Ἐκβαλὼν δὲ ἔξω πάντας ὁ Πέτρος καὶ θεὸς τὰ γόνατα προσηύξατο, καὶ ἐπιστρέψας πρὸς τὸ σῶμα εἶπεν, Ταβιθά, ἀνάστηθι. Ἡ δὲ ἤνοιξεν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον ἀνεκάθισε. Δοὺς δὲ αὐτῇ χεῖρα ἀνέστησεν αὐτήν, φωνήσας δὲ τοὺς ἁγίους καὶ τὰς χήρας παρέστησεν αὐτὴν ζῶσαν. Γνωστὸν δὲ ἐγένετο καθ’ ὅλης [τῆς] Ἰόππης, καὶ ἐπίστευσαν πολλοὶ ἐπὶ τὸν Κύριον.

Νεοελληνικὴ Απόδοση

Περνώντας ο Πέτρος ἀπ’ ὅλες αὐτές τις ἐκκλησίες, κατέβηκε καὶ στους χριστιανούς που κατοικοῦσαν στὴν Λύδδα. Εκεί βρῆκε κάποιον ἄνθρωπο που λεγόταν Αινέας. Αὐτός ἦταν οκτῶ χρόνια κατάκοιτος, ἐπειδὴ ἦταν παράλυτος. Ο Πέτρος του εἶπε: «Αινέα, σε γιαιτρεύει ὁ Ἰησοὺς Χριστός. Σήκω καὶ στρώσε τὸ κρεβάτι σου». Καὶ αὐτός ἀμέσως σηκώθηκε. Ὅλοι ὅσοι κατοικοῦσαν στὴν Λύδδα καὶ στὸν Σάρωνα τὸν εἶδαν καὶ δέχτηκαν τὸν Ἰησοῦ γιὰ Κύριό τους. Στὴν Ἰόππη ἦταν μιὰ μαθήτρια που τὴν ἔλεγαν Ταβιθά – στα ἐλληνικὰ σημαίνει «Δορκάδα». Αὐτὴ εἶχε κάνει πολλές ἀγαθοεργίες καὶ ἐλεημοσύνες. Εκείνες τις μέρες συνέβη νὰ ἀρρωστήσει καὶ νὰ πεθάνει. Τὴν ἔλουσαν, λοιπόν, καὶ τὴν ἔβαλαν στὸ ἀνώγειο. Ἡ Λύδδα ἦταν κοντὰ στὴν Ἰόππη καὶ ὅταν οἱ μαθητές ἀκούσαν ὅτι ὁ Πέτρος ἦταν ἐκεῖ, του ἔστειλαν δύο ἄνδρες καὶ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ πάει σ’ αὐτούς ὅσο γίνεται πιο γρήγορα. Αὐτός ξεκίνησε καὶ πῆγε μαζί τους. Μόλις ἐφτάσε, τὸν ἀνέβασαν στὸ ἀνώγειο. Αμέσως τὸν περικύκλωσαν ὅλες οἱ χήρες κλαίγοντας καὶ δείχνοντάς του τὰ ρούχα που εἶχε φτιάξει γι’ αὐτούς ἡ Δορκάδα ὅσο ζούσε. Ο Πέτρος τότε τοὺς ἔβγαλε ὅλους ἔξω, γονάτισε καὶ προσευχήθηκε. Κατόπιν γύρισε στὴ νεκρή καὶ τῆς εἶπε: «Ταβιθά, σήκω πάνω». Αὐτὴ ἀνοιξε τὰ μάτια τῆς, κι ὅταν εἶδε τὸν Πέτρο ἀνασηκώθηκε. Ο Πέτρος τῆς ἔδωσε τὸ χέρι του καὶ τὴ σήκωσε. Ὑστερα φώναξε τοὺς πιστοὺς καὶ τὶς χήρες καὶ τοὺς τὴν παρουσίασε ζωντανή. Αὐτὸ ἐγένετο γνωστὸ σ’ ὅλη τὴν Ἰόππη, καὶ πολλοὶ πίστεψαν στὸν Κύριο.

Ἡ Θεραπεία τοῦ Αινέα καὶ ἡ ἀνάσταση τῆς Ταβιθά

Τὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας μας περιγράφει τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ παραλύτου τῆς Βηθεσθὰ, ὁ ὁποῖος βρισκόταν καθηλωμένος στὸ κρεβάτι του πόνου γιὰ τριάντα οχτῶ χρόνια. Τὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας εἶναι παρμένο ἀπὸ τὶς Πράξεις τῶν Αποστόλων καὶ μας περιγράφει δυο θαύματα, τὰ

οποία τέλεσε ο Απόστολος Πέτρος. Το πρώτο θαύμα είναι η θεραπεία του Αινέα, ο οποίος ήταν για οχτώ χρόνια παράλυτος. Το δεύτερο είναι η ανάσταση της Ταβιθά.

Τα θαύματα του Ιησού Χριστού ήταν τα «σημεία» της Βασιλείας του Θεού. Αυτή την εξουσία της επιτέλεσης θαυμάτων ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός την μετέδωσε στους μαθητές του, τους Αγίους Αποστόλους: «πορευόμενοι δε κηρύσσετε λέγοντες ότι ήγγικεν η βασιλεία των ουρανών. Ασθενούντας θεραπεύετε, λεπρούς καθαρίζετε, νεκρούς εγείρετε, δαιμόνια εκβάλλετε, δωρεάν ελάβετε, δωρεάν δότε» (Ματθ.10,6-8). Τα θαύματα των Αγίων Αποστόλων αποτελούν τη συνέχεια των θαυμάτων του Ιησού Χριστού και λαμβάνουν εσχατολογική προοπτική.

Η εξάπλωση του κηρύγματος και εκτός της πόλης των Ιεροσολύμων είχε ως αποτέλεσμα την ίδρυση πολλών χριστιανικών κοινοτήτων. Τις κοινότητες αυτές κατά την πληροφορία του Ευαγγελιστή Λουκά, επισκέπτεται ο Απόστολος Πέτρος και από την περιοδεία του αυτή μας διασώζει ο Ευαγγελιστής Λουκάς τα δυο αυτά θαύματα της σημερινής αποστολικής περικοπής, τη θεραπεία του Αινέα και την ανάσταση της Ταβιθά. Μετά τη θεραπεία του Αινέα «είδον αυτόν πάντες οι κατοικούντες Λύδδαν και τον Σάρωνα, οίτινες επέστρεψαν επί τον Κύριον», ενώ μετά την ανάσταση της Ταβιθά «γνωστόν εγένετο καθ' όλης της Ιόππης, και πολλοί πίστευσαν επί τον Κύριον. Κατά τον τρόπο αυτό από τη μια η διδασκαλία του Ευαγγελίου και από την άλλη τα θαύματα καθίστανται «σημεία» της παρουσίας του Θεού και της Βασιλείας Του.

Στην επιτέλεση των δυο αυτών θαυμάτων ο Απόστολος Πέτρος επικαλείται τη δύναμη και ενίσχυση του Θεού. Στην πρώτη περίπτωση του Αινέα επικαλείται αμέσως το όνομα του Ιησού Χριστού: «Αινέα ίαταί σε ο Ιησούς ο Χριστός» για να προχωρήσει στη συνέχεια και να του δώσει την εντολή να σηκωθεί από το κρεβάτι του πόνου. Στη δεύτερη περίπτωση της ανάστασης της Ταβιθά, αν και δεν μας δίνετε άμεσα η πληροφορία για την επίκληση του ονόματος του Ιησού Χριστού, εμμέσως αφήνεται να μας εννοηθεί. Πριν την επιτέλεση του θαύματος ο Απόστολος Πέτρος προσεύχεται και μάλιστα γονατίζει, πράξη την οποία συνήθιζε ο ίδιος ο Διδάσκαλός του όταν προσευχόταν στον Θεό Πατέρα: «ο Πέτρος θεις τα γόνατα προσήύξατο, και επιστρέψας προς το σώμα είπε· Ταβιθά, ανάστηθι». Επομένως τόσο ο Απόστολος Πέτρος αλλά και οι άλλοι Απόστολοι δεν ενεργούν τα «σημεία» αυτεξουσίως, αλλά με τη δύναμη του Κυρίου. Οι λόγοι και τα θαύματα που ενεργούν οι Απόστολοι αποκαλύπτουν στους ανθρώπους τη δύναμη του Αναστάντος Διδασκάλου τους. Ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός ενεργεί τα θαύματα μέσω των Αποστόλων.

Η ερμηνεία και το νόημα των θαυμάτων μέσα στην Εκκλησία πολλές φορές τείνει να εκτροχιαστεί από την εκκλησιολογική της διάσταση και να λάβει κοσμικό

φρόνημα. Κρούσματα αναζήτησης ανύπαρκτων «θαυμάτων» και υποτιθέμενων «χαρισματούχων» και «θαυματοποιών» ανθρώπων δεν μπορούν σε καμία περίπτωση να θεωρηθούν υγιείς πνευματικές καταστάσεις μέσα στην Εκκλησία. Τα θαύματα παραμένουν εντός της Εκκλησίας, ανεξάρτητα από ποιά χρονική περίοδο διανύουμε, οι «δείκτες» τα «σημεία» της παρουσίας του Θεού και της Βασιλείας Του. Καθ' όλη τη διάρκεια της ιστορικής της πορείας η Εκκλησία διατήρησε αυτή την προοπτική, καθώς μέσα στην πορεία αυτή έχουν επιτελεστεί αναρίθμητα θαύματα από τους αγίους της Εκκλησίας, είτε ενόσω βρίσκονταν εν ζωή, είτε μετά την κοίμησή τους. Ποτέ όμως οι άγιοι, οι πραγματικοί άνθρωποι του Θεού, δεν επιτελούσαν θαύματα για να αποδείξουν τη δύναμή τους, ή το χάρισμά τους και να γίνουν δημοφιλείς, ή ακόμα χειρότερα να δημιουργήσουν ομάδες και οπαδούς. Σκοπός τους ήταν και είναι να οδηγήσουν τους ανθρώπους στον Ιησού Χριστό, στο όνομα του οποίου επιτελούνται τα θαύματα. Άλλωστε «θαύματα» και «τέρατα» μπορεί κανείς να επιτελεί και με τη συνεργία του διαβόλου. Το πραγματικό θαύμα γίνεται στο όνομα του Κυρίου και αποσκοπεί στη σωτηρία με την εσχατολογική της διάσταση. Κάθε θαύμα που γίνεται είναι εκδήλωση της δύναμης του αναστάντος Κυρίου, είναι εκδήλωση και «σημείο» της Βασιλείας του Θεού επί της γης.